

havde oplyst Sagens sande Sammenhæng oppe paa Færøerne og altsaa fastslaaet, at Adressen som saadan aldrig var blevet overgivet til den engelske Regering. Den højtærede Justitsminister maatte altsaa ogsaa vide, at naar han nu telegraferede, som han gjorde, maatte det paa Færøerne nødvendigvis blive opfattet, som om den Amtmanden givne Besked var forkert og Adressen et uskyldigt Skridt.

Men selv om nu den højtærede Justitsminister, udrustet med al denne Viden, som han altsaa forholdt Landstinget ved sin Tavshed og ved sin Undren, ikke skulde have haft Fantasi nok til at tænke sig det og derved forklare, hvad vel Aarsagen kunde være til Afskedsbegæringens Fremkomst, kunde han have læst sig det til, nemlig af selve den telegrafiske Afskedsbegæring, Afskedsbegæringen fra de tre Embedsmænd af 17. Marts. Og atter her maa vi, som hele Tiden, sonde imellem: Hvad sagde den højtærede Justitsminister, og hvad vidste han? Han sagde, at der i Embedsmændenes Telegram af 17. Marts stod, at hvis de ikke faar andet „appointment“, vil de om kort Tid indgive Afskedsbegæring med Forklaring. Og det forstod han ikke, det kunde dog ikke være Meningen, hvorfor han ikke var ganske klar over — det er Citat —, hvad Telegrammet egentlig indeholdt, og af den Grund havde han ogsaa telegraferet tilbage: „Ubegribeligt, De maa derfor ved første Lejlighed sende til Justitsministeriet tydelig Redegørelse for, hvad de hver for sig kan anføre til Begrundelse af Optræden.“ Saaledes sagde den højtærede Justitsminister. Hvad vidste han? Ja, han vidste, at Telegrammet var ganske tydeligt, aldeles ikke ubegribeligt uden i hans Gengivelse. I denne Gengivelse er Ordene: „Vi anmoder om andet Embede eller, hvis dette ikke er muligt indenfor kort Tid, om Afsked“, altsaa: „Vi anmoder om andet Embede eller om Afsked“ forandret til: „Hvis vi ikke faar andet Embede, vil vi om kort Tid indgive vor Afskedsbegæring“. Og dernæst var følgende Pointer fuldstændig udeladte: for det første en Henvisning til en officiel Skrivelse fra Amtmanden til Ministeren af 5. Marts s. A., og for det andet Bebudelsen af selve Ansøgningens Fremkomst med yderligere Forklaring ved første Lejlighed. Telegrammet lyder i sin Helhed saaledes, hvis jeg med Formandens Tilladelse maa oplæse det: „Modtaget Telegrammer af 12. og 15. Marts. Amtmandens Brev af 5. Marts var ikke privat, men ganske officielt.

Vi undertegnede Embedsmænd Rytter, Amtmand, Thygesen, Sorenskriver, og Vest, Landfoged, anmoder Ministeriet om Forflyttelse eller, hvis saadant ikke kan opnaas i Løbet af kort Tid, om Afsked. Ansøgning i sædvanlig Form og med nærmere Forklaring følger ved første Lejlighed“ — „Petition in due form and with further explanation will follow by first opportunity“. Det var derfor ganske uøndvendigt, at den højtærede Justitsminister havde telegraferet derop, at han maatte udbede sig ved første Lejlighed at faa en tydelig Redegørelse. Maaske kunde der have været nogen Mening deri, hvis virkelig Telegrammet var kommet til at indeholde Ordene: „hver for sig“, men ved et af disse beklagelige Uheld, af hvilke saa mange har ramt den højtærede Justitsminister i denne Sag, stod disse Ord ikke i det Telegram, Embedsmændene fik, og derfor maatte i Sandhed det Svar for dem være ganske underligt, for at bruge Ministerens Udtryk, ubegribeligt.

Men hvis nu virkelig den højtærede Justitsminister ikke havde formaaet at tyde det dog, som jeg har paavist, saa overordentlig tydelige Telegram, hvad havde da været naturligere for den højtærede Minister end at søge Tingets Bistand? Tinget spurgte ham: Kan den højtærede Justitsminister ikke oplyse os noget om Aarsagen til dette opsigtsvækkende Skridt? Hvad havde da været naturligere, end at den højtærede Justitsminister havde sagt: Jeg kan ikke begribe det, men muligvis kan det lykkes de Herrer, naar jeg læser dette Telegram op, saa kan vi i Forening se, om vi kan finde den omspurgte Aarsag. Det var netop Sagen: var Telegrammet blevet læst op, vilde Aarsagen være blevet fundet, thi deri staar med rene og klare Ord en Henvisning til Amtmandens Skrivelse af 5. Marts, og med lige saa rene og klare Ord staar der i denne Skrivelse af 5. Marts, hvad Aarsagen var. Der staar oplyst i denne Skrivelse, at der paa Færøerne længe har været agiteret med, at der bestaar et dybt Modsætningsforhold mellem Ministeriet og Amtet, og at man føler, at Ministeriet støtter Selvstyrepartiet, selv i dets mest yderliggaaende Agitation, og at Stillingen deroppe derfor er ganske uholdbar for Amtmanden, naar Ministeren stadig lader ham i Stikken, hvorfor han — altsaa Amtmand Rytter — bestemt maa fordre, at Ministeren nu endelig træffer sit Valg, desavouerer Hr. Mortensen, „og overhovedet udtaler sig“ — jeg citerer — „om Forholdene deroppe, saaledes som